

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2020. gada 4. martā*

Apelācija – Konkurence – Uzņēmumu starpā notikušas koncentrācijas kontrole – Regula (EK) Nr. 139/2004 – 4. panta 1. punkts – Koncentrāciju iepriekšējas paziņošanas pienākums – 7. panta 1. punkts – Apturēšanas pienākums – 7. panta 2. punkts – Atbrīvojums – Jēdziens “viena koncentrācija” – 14. panta 2. punkts – Lēmums, ar kuru uzliek naudas sodu par koncentrācijas darījuma īstenošanu pirms tā paziņošanas un atļaušanas – *Ne bis in idem* princips – Sodu ieskaitīšanas princips – Pārkāpumu kopība

Lietā C-10/18 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2018. gada 5. janvārī iesniedza

Mowi ASA, iepriekš – *Marine Harvest ASA*, Bergena (Norvēģija), ko pārstāv *R. Subiotto, QC*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *M. Farley* un *F. Jimeno Fernández*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši S. Rodins [*S. Rodin*], D. Švābi [*D. Šváby*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un N. Pisarra [*N. Piçarra*],

ģenerāladvokāts: J. Tančevs [*E. Tanchev*],

sekretārs: M. Longars [*M. Longar*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 22. maija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2019. gada 26. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

- 1 Apelācijas sūdzībā *Mowi ASA*, iepriekš – *Marine Harvest ASA*, lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 26. oktobra spriedumu *Marine Harvest/Komisija* (T-704/14, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2017:753), ar ko Vispārējā tiesa noraidīja *Mowi ASA* prasību atcelt Eiropas Komisijas 2014. gada 23. jūlija Lēmumu C(2014) 5089 *final*, ar kuru tiek uzlikts naudas sods par koncentrācijas īstenošanu, pārkāpjot Padomes Regulas (EK) Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu un 7. panta 1. punktu (lieta M.7184 – *Marine Harvest/Morpol* (14. panta 2. punkta procedūra)) (turpmāk tekstā – “strīdīgais lēmums”), vai – pakārtoti – atcelt tai uzlikto naudas sodu vai samazināt tā apmēru.

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Padomes Regulas (EK) Nr. 139/2004 (2004. gada 20. janvāris) par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (EK Apvienošanās Regula) (OV 2004, L 24, 1. lpp.) 5., 6., 8., 20. un 34. apsvērumā ir noteikts:

“(5) [...] būtu jānodrošina, ka reorganizācijas process nerada ilgstošu kaitējumu konkurencei, tāpēc Kopienas tiesību aktos jāiekļauj noteikumi, kas reglamentē šo koncentrāciju, kas var nozīmīgi vājināt efektīvu konkurenci kopējā tirgū vai būtiskā tā daļā.

(6) Tādēļ ir nepieciešams īpašs juridisks instruments, kas ļautu īstenot visu koncentrāciju efektīvu kontroli attiecībā uz to sekām [Eiropas Savienības] konkurences struktūrā un kas būtu vienīgais instruments, ko piemēro šādām koncentrācijām. [...]

[..]

(8) Noteikumi, kurus pieņem ar šo regulu, paredz nozīmīgas strukturālas izmaiņas, kuru sekas tirgū ietekmēs arī tās valstis, kas nav dalībvalstis. Vispārējos gadījumos šādas koncentrācijas jāpārskata tikai [Savienības] līmenī, piemērojot vienas institūcijas apstiprinājuma sistēmu un saskaņā ar subsidiaritātes principiem.

[..]

(20) Ir lietderīgi definēt koncentrācijas koncepciju tādā veidā, lai ietvertu darbības, kas izraisa palielošas izmaiņas attiecīgo uzņēmumu kontrolē un tādējādi arī tirgus struktūrā. Tādēļ ir lietderīgi šīs regulas darbības jomā iekļaut visus kopuzņēmumus, kas ilgstoši darbojas kā neatkarīga ekonomiska vienība. Turklāt ir lietderīgi uzskatīt par vienu koncentrāciju visus darījumus, kas ir cieši saistīti tādējādi, ka pēc stāvokļa ir saistīti [savstarpēji nosacīti] vai notiek vairāku vērtspapīru darījumu sēriju veidā saprātīgi īsā laika periodā.

[..]

(34) Lai nodrošinātu efektīvu kontroli, uzņēmumiem pēc vienošanās noslēgšanas obligāti jāsniedz iepriekšējs paziņojums par Kopienas mēroga koncentrāciju, paziņojums par publisku piedāvājumu vai kontroles iegūšanu. [...] Koncentrāciju īstenošana jāaptur līdz Komisija pieņem galīgo lēmumu. Tomēr, vajadzības gadījumā jābūt iespējai atkāpties no šīs apturēšanas pēc attiecīgo uzņēmumu pieprasījuma. [...]”

- 3 Šīs regulas 1. panta “Darbības joma” 1. punktā ir noteikts:

“Neskarot 4. panta 5. punktu un 22. pantu, šī regula attiecas uz visām Kopienas mēroga koncentrācijām atbilstoši šajā pantā definētajām.”

4 Šīs pašas regulas 3. panta “Koncentrācijas definīcija” 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Uzskata, ka koncentrācija rodas, ja notiek ilgtermiņa kontroles maiņa šādu iemeslu dēļ:

- a) divu vai vairāku agrāk neatkarīgu uzņēmumu vai to daļu apvienošanās rezultātā; vai
- b) viena vai vairākas personas, kas jau kontrolē vismaz vienu uzņēmumu, vai viens vai vairāki uzņēmumi, nopērkot vērtspapīrus vai akcijas, līguma rezultātā vai jebkādā citā veidā iegūst tiešu vai netiešu kontroli pār citu uzņēmumu, vairākiem uzņēmumiem vai uzņēmumu daļām.

2. Par kontroli uzskata tiesības, līgumus vai citus līdzekļus, kas atsevišķi vai apvienojumā un ņemot vērā iesaistīto faktu vai tiesību aktu izskatīšanu, dod iespēju izšķiroši ietekmēt uzņēmumu, jo īpaši ar šādiem līdzekļiem:

- a) īpašuma tiesībām vai tiesībām izmantot visus vai daļu no uzņēmuma aktīviem;
- b) tiesībām vai līgumiem, kas piešķir izšķirošu ietekmi uz uzņēmuma sastāvu, balsošanu vai izpildvaru.

5 Tās pašas regulas 4. panta “Iepriekšēja koncentrāciju paziņošana un pirmspaziņošanas lietas nodošana pēc ziņotāju pušu lūguma” 1. punktā ir noteikts:

“Par Kopienas mēroga koncentrācijām, kas definētas šajā regulā, jāpaziņo Komisijai pirms to īstenošanas un pēc vienošanās slēgšanas, publiskā piedāvājuma publicēšanas vai kontrolpaketes iegūšanas.

Paziņot var arī tad, ja attiecīgais uzņēmums Komisijai pierāda godprātīgu nodomu noslēgt vienošanos, vai, publiska piedāvājuma gadījumā, ir publiski paziņojis par nodomu publicēt šādu piedāvājumu, ar nosacījumu, ka paredzētā vienošanās vai piedāvājums radīs Kopienas mēroga koncentrāciju.

Šajā regulā jēdziens “paziņota koncentrācija” attiecas arī uz paredzētām koncentrācijām, kas paziņotas saskaņā ar otro apakšpunktu. Šā panta 4. un 5. punktā jēdziens “koncentrācija” ietver paredzētas koncentrācijas otrā apakšpunkta nozīmē.”

6 Regulas Nr. 139/2004 7. panta “Koncentrāciju apturēšana” 1. un 2. punktā ir paredzēts:

“1. Kopienas mēroga koncentrāciju, kas definēta 1. pantā vai ko Komisija pārbaudīs saskaņā ar 4. panta 5. punktu, nedrīkst uzsākt pirms tās paziņošanas vai līdz brīdim, kamēr to atzīst par atbilstošu kopējam tirgum saskaņā ar lēmumu, ievērojot 6. panta 1. punkta b) apakšpunktu, 8. panta 1. punktu vai 8. panta 2. punktu, vai pamatojoties uz pieņēmumu saskaņā ar 10. panta 6. punktu.

2. Šā panta 1. punkts netraucē īstenot publisku piedāvājumu vai darījumu virkni ar vērtspapīriem, tai skaitā tādiem, ko pārvērš citos vērtspapīros, ko pieņem tirdzniecībai tirgū, piemēram, fondu biržā, ar ko iegūst kontroli 3. panta nozīmē no dažādiem pārdevējiem, pie nosacījuma, ka:

- a) Komisijai bez kavēšanās ir paziņots par koncentrāciju saskaņā ar 4. pantu; un
- b) kontroles ieguvējs neizmanto balsstiesības, ko paredz attiecīgie vērtspapīri, vai īsteno tās tikai tāpēc, lai saglabātu savu investīciju pilnu vērtību, pamatojoties uz atkāpi, ko Komisija piešķir saskaņā ar 3. punktu.”

7 Saskaņā ar šīs regulas 14. panta 2. līdz 4. punktu:

“2. Komisija ar lēmumu var ieviest naudas sodu, kas nepārsniedz 10 % no attiecīgā uzņēmuma kopējā apgrozījuma 5. panta nozīmē attiecībā uz personām, kas minētas 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā vai attiecīgajiem uzņēmumiem, kas tiši vai nolaidības dēļ:

- a) nepaziņo par koncentrāciju saskaņā ar 4. pantu vai 22. panta 3. punktu pirms tās īstenošanas, izņemot gadījumus, kad tie ir skaidri pilnvaroti to darīt ar 7. panta 2. punktu vai ar lēmumu, ko pieņem saskaņā ar 7. panta 3. punktu;
- b) pārkāpj 7. pantu, īstenojot koncentrāciju;
- c) īsteno koncentrāciju, ko uzskata par nesavienojamu ar kopējo tirgu saskaņā ar lēmumu, ievērojot 8. panta 3. punktu, vai neatbilst nekādiem pasākumiem, ko paredz lēmums saskaņā ar 8. panta 4. vai 5. punktu;
- d) nepilda nosacījumus vai saistības, ko paredz lēmums saskaņā ar 6. panta 1. punkta b) apakšpunktu, 7. panta 3. punktu vai 8. panta 2. punkta otro daļu.

3. Nosakot sodanaudas apmēru, ņem vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu.

4. Lēmumiem, kas pieņemti saskaņā ar 1., 2. un 3. punktu, nav krimināltiesiska rakstura.”

Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

8 Tiesvedības priekšvēsture pārsūdzētā sprieduma 1.–37. punktā ir apkopota šādi:

“1 [Prasītāja] ir atbilstīgi Norvēģijas tiesībām dibināta sabiedrība, kas ir reģistrēta Oslo (Norvēģija) un Ņujorkas (Amerikas Savienotās Valstis) biržā un kas Kanādā, Čīlē, Skotijā, Fēru salās, Īrijā un Norvēģijā nodarbojas ar lašu audzēšanu un pirmapstrādi, kā arī Norvēģijā – ar Atlantijas paltusu audzēšanu un pirmapstrādi. Prasītāja veic arī tālākapstrādes darbus Beļģijā, Čīlē, ASV, Francijā, Īrijā, Japānā, Norvēģijā, Nīderlandē, Polijā un Čehijas Republikā.

A. Prasītājas veiktā *Morpol* iegāde

2. 2012. gada 14. decembrī prasītāja noslēdza akciju pirkuma līgumu (*Share Purchase Agreement*, turpmāk tekstā – “SPA”) ar *Friendmall Ltd* un *Bazmonta Holding Ltd* par akciju, kas *Morpol ASA* pamatkapitālā piederēja šīm sabiedrībām, nodošanu.
3. *Morpol* ir lašu ražotāja un pārstrādātāja Norvēģijā. No audzētājiem lašiem [ši uzņēmējsabiedrība] ražo un piedāvā plašu laša izstrādājumu ar pievienoto vērtību klāstu. Tā nodarbojas ar lašu audzēšanu un to pirmapstrādi Norvēģijā un Skotijā. Tā veic arī tālākapstrādes darbus Polijā, Apvienotajā Karalistē un Vjetnamā. Pirms to iegādājās prasītāja, *Morpol* bija reģistrēta Oslo biržā.
4. *Friendmall* un *Bazmonta Holding* bija privātas sabiedrības ar ierobežotu atbildību, kas dibinātas un reģistrētas Kiprā. Abas sabiedrības vienpersoniski kontrolēja M., *Morpol* dibinātājs un bijušais prezidents un ģenerāldirektors.
5. Noslēdzot SPA, prasītāja iegādājās līdzdalību *Morpol*, kas ir aptuveni 48,5 % no *Morpol* pamatkapitāla. Šī iegāde (turpmāk tekstā – “2012. gada decembra iegāde”) tika veikta 2012. gada 18. decembrī.

6. 2012. gada 17. decembrī prasītāja ar biržas paziņojuma palīdzību izziņoja, ka tā gatavojas izsludināt publisku piedāvājumu atlikušo *Morpol* akciju iegādei. 2013. gada 15. janvārī prasītāja atbilstoši Norvēģijas tiesību aktiem par vērtspapīru darījumiem izsludināja šo obligāto publisko piedāvājumu par atlikušo *Morpol* akciju, ko veidoja 51,5 % sabiedrības akciju, iegādi. Saskaņā ar Norvēģijas tiesību aktu normām pircējam, kas ir iegādājies vismaz trešdaļu biržā kotētas sabiedrības akciju, ir pienākums iesniegt obligātu publisko piedāvājumu par šīs sabiedrības atlikušajām akcijām.
7. 2013. gada 23. janvārī *Morpol* valde iecēla jaunu prezidentu un ģenerāldirektoru, lai aizstātu M., jo šis pēdējais minētais pa to laiku no 2013. gada 1. marta bija atkāpies no amata pēc tam, kad bija izpildītas saistības, kādas šim nolūkam bija ietvertas SPA.
8. Pēc publiskā piedāvājuma noregulēšanas un īstenošanas 2013. gada 12. martā prasītājai kopumā piederēja 87,1 % *Morpol* akciju. Tādējādi ar publiskā iegādes piedāvājuma palīdzību prasītāja bija iegādājusies akcijas, kas veidoja aptuveni 38,6 % *Morpol* kapitāla, papildus akcijām, kas veidoja 48,5 % *Morpol* kapitāla, kuras tā jau bija ieguvusi 2012. gada decembra iegādē.
9. Atlikušo *Morpol* akciju iegāde tika īstenota 2013. gada 12. novembrī. 2013. gada 15. novembrī akcionāru ārkārtas kopsapulce nolēma lūgt akciju izslēgšanu no Oslo biržas reģistra, samazināt valdes locekļu skaitu un likvidēt iecelšanas komiteju. 2013. gada 28. novembrī *Morpol* vairs netika kotēta Oslo biržā.

B. Pirmspaziņošanas posms

10. 2012. gada 21. decembrī prasītāja nosūtīja [Komisijai] pieteikumu par darba grupas iecelšanu, kuras pienākums būtu sagatavot tās dokumentus par vienpersoniskas kontroles pār *Morpol* iegūšanu. Šajā pieteikumā prasītāja darīja zināmu Komisijai, ka 2012. gada decembra iegāde ir noslēgta un ka prasītāja neīstenos savas balsstiesības pirms Komisijas lēmuma pieņemšanas.
11. Komisija pieprasīja noorganizēt telekonferenci ar prasītāju, kas notika 2013. gada 25. janvārī. Telekonferences laikā Komisija pieprasīja informāciju par darījuma struktūru un skaidrojumus attiecībā uz jautājumu, vai ar 2012. gada decembra iegādi prasītājai jau varēja tikt piešķirta kontrole pār *Morpol*.
12. 2013. gada 12. februārī Komisija nosūtīja prasītājai informācijas pieprasījumu par iespējamo faktiskas kontroles pār *Morpol* iegūšanu 2012. gada decembra iegādes rezultātā. Tāpat arī tā pieprasīja, lai tai tiktu iesniegta *Morpol* pēdējo trīs gadu akcionāru kopsapulču un valdes sanāksmju darba kārtības un protokoli. Prasītāja daļēji atbildēja uz šo pieprasījumu 2013. gada 19. februārī un iesniedza pilnīgu atbildi 2013. gada 25. februārī.
13. 2013. gada 5. martā prasītāja iesniedza pirmo paziņojuma veidlapas, kas norādīta Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulas (EK) Nr. 802/2004, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV 2004, L 133, 1. lpp.), I pielikumā, projektu (turpmāk tekstā – “pirmais CO formas projekts”). Pirmais CO formas projekts attiecās galvenokārt uz jebkādas izcelsmes lašu audzēšanas un pirmapstrādes un tālākapstrādes tirgu kopumā.
14. 2013. gada 14. martā Komisija nosūtīja prasītājai papildu informācijas pieprasījumu par pirmo CO formas projektu. 2013. gada 16. aprīlī prasītāja atbildēja uz šo informācijas pieprasījumu. 2013. gada 16. aprīlī prasītāja atbildēja uz šo informācijas pieprasījumu. Komisija uzskatīja šo atbildi par nepilnīgu un 2013. gada 3. maijā, 14. jūnijā un 10. jūlijā nosūtīja citus informācijas pieprasījumus. Prasītāja atbildēja uz šiem pieprasījumiem attiecīgi 2013. gada 6. jūnijā un 3. un 26. jūlijā.

C. Paziņojums un lēmums, ar kuru tiek atļauta koncentrācija ar nosacījumu, ka tiek ievērotas konkrētas saistības

15. 2013. gada 9. augustā par [apvienošanās] darījumu tika oficiāli paziņots Komisijai.
16. Vienā no pārskata sanāksmēm, kas notika 2013. gada 3. septembrī, Komisija informēja prasītāju un *Morpol* par to, ka tai ir nopietnas šaubas par šī darījuma saderīgumu ar iekšējo tirgu, ciktāl tas attiecas uz iespējamo Skotijas lašu tirgu.
17. Lai kļiedētu Komisijas izteiktās nopietnās šaubas, prasītāja 2013. gada 9. septembrī ierosināja saistības atbilstoši [Regulas Nr. 139/2004] 6. panta 2. punktam. Par šīm sākotnējām saistībām Komisija veica apspriešanu tirgū. Pēc dažiem grozījumiem 2013. gada 25. septembrī tika iesniegta virkne galīgo saistību. Prasītāja uzņēmās saistības nodot aptuveni trīs ceturtdaļas Skotijas lašu audzēšanas jaudas, kura pārklājas koncentrācijas dalībnieku starpā, tādējādi kļiedējot Komisijas izteiktās nopietnās šaubas.
18. 2013. gada 30. septembrī Komisija pieņēma Lēmumu C(2013) 6449 (Lieta COMP/M.6850 – *Marine Harvest/Morpol*) (turpmāk tekstā – “atļaujas lēmums”), kurā atbilstoši Regulas Nr. 139/2004 6. panta 1. punkta b) apakšpunktam un 2. punktam atļāva koncentrācijas darījumu ar nosacījumu, ka tiek ievērotas visas ierosinātās saistības.
19. Atļaujas lēmumā Komisija konstatēja, ka ar 2012. gada decembra iegādi prasītāja jau ir ieguvusi faktiskas vienpersoniskas kontroles tiesības pār *Morpol*. Tā ir apliecinājusi, ka nevar tikt izslēgtas Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punktā paredzētā [apturēšanas] pienākuma un minētās regulas 4. panta 1. punktā paredzētā paziņošanas pienākuma pārkāpums. Tāpat tā norādīja, ka tā ir varējusi atsevišķā procedūrā pārbaudīt, vai būtu bijis jāpiemēro sods saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punktu.

D. [Strīdīgais lēmums] un procedūra, kuras rezultātā tas tika pieņemts

20. 2014. gada 30. janvāra vēstulē Komisija informēja prasītāju, ka tiek veikta izmeklēšana saistībā ar iespējamiem Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkta un 4. panta 1. punkta pārkāpumiem.
21. 2014. gada 31. martā Komisija nosūtīja prasītājam paziņojumu par iebildumiem atbilstoši Regulas Nr. 139/2004 18. pantam (turpmāk tekstā – “paziņojums par iebildumiem”). Paziņojumā par iebildumiem Komisija nonāca pie sākotnējā secinājuma, ka prasītāja esot tīši vai vismaz aiz nolaidības pārkāpusi Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu un 7. panta 1. punktu.
22. 2014. gada 30. aprīlī prasītāja sniedza atbildi uz paziņojumu par iebildumiem. 2014. gada 6. maijā uzklaušīšanā prasītāja iepazīstināja ar savā atbildē ietvertajiem argumentiem. 2014. gada 7. jūlijā notika uzņēmumu koncentrācijas padomdevējas komitejas sanāksme.
23. 2014. gada 23. jūlijā Komisija pieņēma [strīdīgo lēmumu].
24. Pirmie trīs [strīdīgā lēmuma] rezolutīvās daļas panti ir formulēti šādi:

“1. pants

Īstenojot Kopienas mēroga koncentrāciju laikposmā no 2012. gada 18. decembra līdz 2013. gada 30. septembrim, pirms par to tika paziņots un tā tika atzīta par saderīgu ar iekšējo tirgu, [prasītāja] ir pārkāpusi [Regulas Nr. 139/2004] 4. panta 1. punktu un 7. panta 1. punktu.

2. pants

[Prasītājam] ir uzlikts naudas sods EUR 10 000 000 apmērā par 1. pantā norādīto [Regulas Nr. 139/2004] 4. panta 1. punkta pārkāpumu.

3. pants

[Prasītājam] ir uzlikts naudas sods EUR 10 000 000 apmērā par 1. pantā norādīto [Regulas Nr. 139/2004] 7. panta 1. punkta pārkāpumu.”

25. [Strīdīgajā lēmumā] Komisija visupirms uzskatīja, ka prasītāja pēc 2012. gada decembra iegādes noslēgšanas ir ieguvusi faktiskas vienpersoniskas kontroles tiesības pār *Morpol*, jo prasītāja esot bijusi gandrīz droša par to, ka akcionāru kopsapulcēs, ņemot vērā prasītājas līdzdalības apmēru (48,5 %) un pārējo akcionāru klātbūtnes apmēru iepriekšējo gadu akcionāru kopsapulcēs, tā iegūs balsu vairākumu.
26. Turklāt Komisija uzskatīja, ka 2012. gada decembra iegādei nevarēja tikt piemērots Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā paredzētais izņēmums. Šajā ziņā tā norādīja, ka Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkts ir piemērojams tikai publiskiem iegādes vai maiņas piedāvājumiem vai darījumiem, kuru rezultātā kontrole Regulas Nr. 139/2004 3. panta izpratnē tiek iegūta “no dažādiem pārdevējiem”, izmantojot virkni darījumu ar vērtspapīriem. Komisija uzskatīja, ka šajā lietā kontroles līdzdalība, pateicoties 2012. gada decembra iegādei, tika iegūta no viena pārdevēja, proti, no M., ar *Friendmall* un *Bazmonta Holding* starpniecību.
27. Komisija uzskatīja, ka Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkts nav paredzēts, lai to piemērotu situācijām, kad būtisks akciju daudzums tiek iegādāts tikai no viena pārdevēja un kad, pamatojoties uz balsošanu rezultātiem iepriekšējās akcionāru parastās un ārkārtas kopsapulcēs, ir bijis viegli noteikt, ka ar šo akciju daudzumu tiek piešķirta faktiskā vienpersoniska kontrole pār mērķsabiedrību.
28. Turklāt Komisija norādīja, ka 2012. gada decembra iegāde, kas tika noslēgta 2012. gada 18. decembrī, neesot bijusi publiskā piedāvājuma par [akciju] iegādi, kas tika īstenots no 2013. gada 15. janvāra līdz 26. februārim, daļa. Apstākli, ka ar 2012. gada decembra iegādi varēja tikt radīts prasītājas pienākums izsludināt publisku piedāvājumu par atlikušajām *Morpol* akcijām, tā uzskatīja par neatbilstīgu, jo faktiskā kontrole jau esot tikusi iegūta tikai no viena pārdevēja.
29. Turklāt Komisija uzskatīja, ka prasītājas atsaukšanās uz juridiskajiem avotiem, saskaņā ar kuriem “vairāki vienoti posmi” tiek uzskatīti par tādiem, kas veido vienu koncentrāciju, ja tie tiesiski un faktiski pēc stāvokļa ir saistīti [savstarpēji nosacīti], neesot atbilstīga. Tā uzsvēra, ka prasītāja esot ieguvusi kontroli pār *Morpol* ar vienu 48,5 % *Morpol* akciju pirkumu, nevis ar vairākiem daļējiem aktīvu darījumiem, kas beigu aprēķinā viedo vienu ekonomisku vienību.
30. Komisija norādīja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 14. panta 3. punktu, lai noteiktu naudas soda apmēru, ir jāņem vērā pārkāpuma raksturs, smagums un ilgums.
31. Tā uzskatīja, ka jebkurš Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpums pēc būtības ir smags pārkāpums.
32. Vērtējot pārkāpuma smagumu, Komisija ņēma vērā apstākli, ka tās ieskatā, prasītājas pieļautais pārkāpums esot noticis aiz nolaidības, ka attiecīgā koncentrācija esot radījusi nopietnas šaubas par tās saderīgumu ar iekšējo tirgu, kā arī apstākli, ka pirms tam ir bijuši ar prasītāju un citām sabiedrībām saistīti procesuāli pārkāpumi.

33. Attiecībā uz pārkāpuma ilgumu Komisija norādīja, ka Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpums ir tūlītējs pārkāpums un ka šajā lietā tas esot pieļauts 2012. gada 18. decembrī, proti, koncentrācijas īstenošanas brīdī. Turklāt tā uzskatīja, ka Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkta pārkāpums ir turpināts pārkāpums un ka šajā lietā tas esot ildzis no 2012. gada 18. decembra līdz 2013. gada 30. septembrim, proti, no 2012. gada decembra iegādes īstenošanas brīža līdz tās atļaušanai. Komisija uzskata, ka deviņi mēneši un divpadsmit dienas ir īpaši ilgi.
34. Kā atbildību mīkstinošu apstākli Komisija atzina to, ka prasītāja nav īstenojusi savas balsstiesības *Morpol* un koncentrācijas kontroles procedūras laikā saglabāja to kā no prasītājas atsevišķu vienību.
35. Kā atbildību mīkstinošu apstākli tā atzina arī to, ka prasītāja dažas dienas pēc 2012. gada decembra iegādes slēgšanas bija iesniegusi pieteikumu par darba grupas iecelšanu.
36. Savukārt atbildību pastiprinošu apstākļu esamību Komisija nekonstatēja.
37. Komisija uzskatīja, ka tāda lieluma uzņēmumam, kāda ir prasītāja, naudas soda apmēram, lai tam būtu preventīva iedarbība, ir jābūt būtiskam. Vēl jo vairāk tas tā esot, ja attiecīgais koncentrācijas darījums ir radījis nopietnas šaubas par tā saderīgumu ar iekšējo tirgu.”

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 9 Ar prasību, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2014. gada 3. oktobrī, prasītāja cēla prasību atcelt strīdīgo lēmumu un, pakārtoti, atcelt vai samazināt Komisijas uzliktos naudas sodus.
- 10 Prasības pamatojumam prasītāja izvirzīja piecus pamatus, no kuriem tikai pirmajam un trešajam ir nozīme šajā apelācijas tiesvedībā. Pirmais pamats attiecās uz “acīmredzamu tiesību kļūdu un kļūdu faktos”, jo ar strīdīgo lēmumu esot tikusi noraidīta Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkta piemērojamība. Trešais pamats attiecās uz vispārējā *ne bis in idem* principa pārkāpumu.
- 11 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību pilnībā.

Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā

- 12 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:
 - pilnībā vai daļēji atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, ciktāl ar to ir noraidīta prasība, kas celta par strīdīgo lēmumu;
 - atcelt strīdīgo lēmumu vai, pakārtoti, atcelt apelācijas sūdzības iesniedzējai piemērotos naudas sodus, vai, vēl pakārtotāk, būtiski samazināt šo naudas sodu apmēru;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās un citus izdevumus, kas apelācijas iesniedzējai ir radušies saistībā ar tiesvedību Tiesā un Vispārējā tiesā;
 - vajadzības gadījumā nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai atbilstoši Tiesas spriedumam un
 - noteikt jebkurus citus pasākumus, kādus Tiesa uzskatīs par piemērotiem.
- 13 Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

- 14 Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus pamatus. Pirmajā pamatā tiek apgalvots, ka ir pieļauta tiesību kļūda, jo Vispārējā tiesa neesot atzinusi Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkta piemērojamību. Otrajā pamatā tiek apgalvots, ka ir pieļauta tiesību kļūda, jo Vispārējā tiesa esot pārkāpusi *ne bis in idem* principu, sodu ieskaitīšanas principu un pārkāpumu kopību regulējošo principu.
- 15 Tiesas sēdē Tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja jaunu pamatu, apgalvodama, ka Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir prettiesisks.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 16 Apelācijas sūdzības pirmajam pamatam ir divas daļas.
- 17 Šī pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 70., 150. un 151. punktā, kā arī 230. punktā kļūdaini interpretējama jēdzienu “viena koncentrācija” Regulas Nr. 139/2004 20. apsvēruma izpratnē.
- 18 Pārsūdzētā sprieduma 70. un 230. punktā nospriežama, ka nav jāpārbauda prasītājas argumenti, atbilstoši kuriem esot pastāvējusi savstarpējā nosacītība starp 2012. gada decembra iegādi un attiecīgo publisko piedāvājumu par [akciju] iegādi, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi izšķirošo kritēriju, pēc kura nosaka, vai vairāki darījumi var tikt pielīdzināti vienam koncentrācijas darījumam, un saskaņā ar kuru noteicošais esot nevis brīdis, kad ir ticis īstenots darījums par kontroles iegūšanu, bet gan tas, ka šie darījumi ir savstarpēji nosacīti.
- 19 Šajā ziņā, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka jo īpaši pārsūdzētā sprieduma 150. un 151. punktā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka Regulas Nr. 139/2004 20. apsvērums nav atbilstošs pamats jēdziena “viena koncentrācija” interpretēšanai. Tā uzskata, ka šajā apsvērumā ir skaidri atspoguļots likumdevēja nodoms uzskatīt par “vienu koncentrāciju” visus darījumus, kas ir “cieši saistīti tādējādi, ka pēc stāvokļa ir saistīti [tie ir savstarpēji nosacīti]”.
- 20 Ar pārsūdzētā sprieduma 150. punktā ietverto Vispārējās tiesas konstatējumu, ka minētais 20. apsvērums ir tikai “vienīgais ļoti īsais teikums” un ka šim apsvērumam nav juridiski saistoša spēka, Vispārējā tiesa nevarot apstrīdēt interpretāciju, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja ir sniegusi attiecībā uz jēdzienu “viena koncentrācija”. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā, ka tas pats apsvērums ir ticis atspoguļots juridiski saistošā tiesību normā, proti, Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā, kurā ir atsauce uz publiskiem piedāvājumiem vai darījumu virkni ar vērtspapīriem. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 106.–109. punktā Vispārējā tiesa ir noraidījusi šo interpretāciju, balstīdamās uz Komisijas konsolidēto juridiskcijas paziņojumu saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV 2008, C 95, 1. lpp.), kas saskaņā ar Tiesas judikatūru esot nesaistošu vadlīniju kopums. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 151. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi šo pašu 20. apsvērumu, apgalvodama, ka gadījumā, ja šāda interpretācija tiktu pieņemta, visi darījumi, “kas ir savstarpēji nosacīti”, būtu jāuzskata par vienu koncentrāciju pat tad, ja ar šiem darījumiem netiktu iegūta kontrole.
- 21 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka 2012. gada decembra iegāde un attiecīgais publiskais piedāvājums par [akciju] iegādi bija savstarpēji nosacīti un līdz ar to veidoja vienu koncentrāciju.

- 22 Pirmām kārtām tā apgalvo, ka šajā lietā nosacījums, kas saista šo [akciju] iegādes publisko piedāvājumu un 2012. gada decembra iegādi, ir noteikts Norvēģijas likumā par vērtspapīru tirdzniecību, kas esot visaugstākais iespējamais nosacītības līmenis. Šis nosacījums jo īpaši izrietot no Norvēģijas tiesībām, saskaņā ar kurām tiek īstenota Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/25/EK (2004. gada 21. aprīlis) par pārņemšanas piedāvājumiem (OV 2004, L 142, 12. lpp.). Vispārējā tiesa šo apstākli neesot apstrīdējusi.
- 23 Otrām kārtām, publiskā piedāvājuma un 2012. gada decembra iegādes savstarpējā nosacītība tiekot apstiprināta arī ar šā sprieduma 20. punktā minēto konsolidēto jurisdikcijas paziņojumu, saskaņā ar kuru diviem vai vairāk darījumiem var būt juridiska vai faktiskā saistība. Šajā gadījumā 2012. gada decembra iegāde un attiecīgais publiskais [akciju] iegādes piedāvājums juridiski esot saistīti ar savstarpēju nosacītību, jo šis publiskais [akciju] iegādes piedāvājums esot kļuvis obligāts pēc 2012. gada decembra iegādes pabeigšanas un ir [no 2012. gada decembra iegādes] atkarīgs. Abi šie darījumi esot saistīti arī faktiski, jo saskaņā ar minētā paziņojuma 43. punktu no ekonomiskā viedokļa “katrs darījums noteikti ir atkarīgs no [otra darījuma] pabeigšanas”. Šie divi darījumi esot tikuši paredzēti un izpildīti vienlaicīgi, lai sasniegtu vienu un to pašu ekonomisko mērķi, proti, iegādāties visas apgrozībā esošās *Morpol* akcijas.
- 24 Apelācijas sūdzības pirmā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma jēgu.
- 25 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējās tiesas izvēlētā formālā pieeja nav piemērota, lai interpretētu ar šo izņēmumu sasniedzamo rezultātu, kas prasot analizēt tā politisko mērķi. Proti, Vispārējā tiesa esot izmantojusi ierobežojošu pieeju, pārsūdzētā sprieduma 174.–189. punktā nepiešķirdama nozīmi Zaļajai grāmatai par Padomes Regulas (EEK) Nr. 4064/89 pārskatīšanu (COM(2001) 745, galīgā redakcija; turpmāk tekstā – “Zaļā grāmata”), kurā, lai atvieglotu iegādes, ir aicināts paplašināt minētā izņēmuma piemērošanas jomu. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 189. punkts esot balstīts uz formālu atšķirību starp darījumu struktūrām, un ar to esot kļūdaini noraidīta Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkta piemērošana darījumu struktūrai situācijā, kad kontrole varētu būt tikusi iegūta pirms publiska [akciju] iegādes piedāvājuma izsludināšanas.
- 26 Otrkārt, Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma politiskais mērķis esot atvieglot publiskos piedāvājumus un progresīvas pārņemšanas, ievērojot stingrus nosacījumus, lai izvairītos no izmaiņām tirgus struktūrā pirms tam, kad Komisija ir pieņēmusi lēmumu par paziņoto koncentrāciju. Tādējādi pircējs principā varētu iegādāties mērķsabiedrības akcijas, bet nevarētu tās faktiski izmantot, pirms Komisija ir atļāvusi šo koncentrāciju, kas šai iestādei neliegtu īstenot savas pilnvaras kontrolēt koncentrācijas.
- 27 Neesot pamatoti atteikties piemērot Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu konkrētai darījumu struktūrai, ja kontrole varētu būt tikusi iegūta pirms publiska [akciju] iegādes piedāvājuma izsludināšanas. Zaļās grāmatas 134. punktā Komisija esot atzinusi, ka biržā kotētas sabiedrības iegādei būtu jāpiemēro Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā paredzētais izņēmums, jo “šādos gadījumos parasti būtu nepraktiski un mākslīgi uzskatīt, ka koncentrācija notiek, atpērkot akciju vai akciju paketi, ar kuru ieguvējam tiek piešķirta (faktiska) kontrole pār mērķuzņēmumu”. Ja šis apgalvojums attiecas uz progresīvām pārņemšanām, tas esot spēkā arī attiecībā uz publiskiem [akciju] iegādes vai maiņas piedāvājumiem.
- 28 Tādējādi, uzskatīdama, ka šī norma netiek piemērota tādai darījumu struktūrai, kurā kontrole varētu būt tikusi iegūta pirms publiska [akciju] iegādes piedāvājuma izsludināšanas, Vispārējā tiesa esot formāli nošķirusi darījumu struktūras, radot nenoteiktību par darījumiem, uz kuriem attiecas minētais atbrīvojums, un esot pakļāvusi [akciju] ieguvējus izteiktiem praktiskas dabas un finanšu riskiem.

- 29 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja atsauca uz Komisijas 2005. gada 20. janvāra lēmumu (lieta *Orkla/Elkem* – COMP/M.3709), kas attiecas uz situāciju, kura esot līdzīga šajā lietā aplūkotajai situācijai un kurā šī iestāde tostarp esot atzinusi, ka tādas līdzdalības ieguvējs, kas uzliek pienākumu izteikt publisku piedāvājumu, esot pakļauts nopietniem riskiem līdz brīdim, kad Komisija ir apstiprinājusi šo iegādi.
- 30 Ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tāda Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru tas ir piemērojams visiem publiskiem [akciju] iegādes vai maiņas piedāvājumiem, atvieglojot koncentrāciju kontroles mērķus, ļaujot Komisijai ņemt vērā iegūtās līdzdalības galīgo likmi un attiecīgā darījuma dažādās sekas.
- 31 Piektkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šajā gadījumā tā ir ievērojusi Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktu, paziņodama par koncentrāciju nekavējoties, proti, trīs dienas pēc 2012. gada decembra iegādes pabeigšanas, un neizmantojama balsstiesības, kas saistītas ar iegādātajām akcijām, un to Vispārējā tiesa neesot apstrīdējusi.
- 32 Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos argumentus un uzskata, ka pirmais pamats ir nepamatots.

Tiesas vērtējums

- 33 Ar pirmo pamatu, kura abas daļas ir jāizskata kopā, apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apstrīd Vispārējās tiesas piemēroto Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkta interpretāciju, kā rezultātā tā ir noraidījusi prasītājas izvirzīto pirmo atcelšanas pamatu.
- 34 Šajā ziņā ir jāatgādina Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā paredzētais: ja ir izpildīti šajā tiesību normā paredzētie nosacījumi, ar šī panta 1. punktu netiek liegts īstenot publisku piedāvājumu par [akciju] iegādi vai maiņu vai darījumus, ar kuriem kontrole 3. panta nozīmē tiek iegūta no dažādiem pārdevējiem, noslēdzot virkni darījumu ar vērtspapīriem.
- 35 Jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 68.–83. punktā Vispārējā tiesa ir izvērtējusi Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkta piemērojamību šajā lietā aplūkotajai situācijai, ņemdam vērā tikai 2012. gada decembra iegādi.
- 36 Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 69. un 70. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka Komisijas konstatētais Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkta un 4. panta 1. punkta pārkāpums ir izrietējis tikai no 2012. gada decembra iegādes, proti, no darījuma, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja ieguva kontroli pār *Morpol*. Tā kā šis darījums notika pirms attiecīgā publiskā [akciju] iegādes piedāvājuma, Vispārējā tiesa secināja, ka Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktam nav nozīmes, jo šī tiesību norma attiecas uz publiskiem [akciju] iegādes piedāvājumiem.
- 37 Otrkārt, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkta piemērojamību arī tādēļ, ka šī norma attiecas uz darījumiem, ar kuriem kontrole šīs regulas 3. panta nozīmē tiek iegūta no dažādiem pārdevējiem, noslēdzot virkni darījumu ar vērtspapīriem. Tādējādi, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 75. un 79.–81. punkta, lasot tos kopsakarā, Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir ieguvusi kontroli pār *Morpol* no viena vienīga pārdevēja, noslēgdama vienu darījumu ar vērtspapīriem, proti, 2012. gada decembra iegādi. Savukārt attiecīgais publiskais [akciju] iegādes piedāvājums, Vispārējās tiesas ieskatā, tika īstenots pēc tam, kad 2012. gada decembra iegādes rezultātā apelācijas sūdzības iesniedzējai jau bija faktiskā vienpersoniska kontrole pār *Morpol*.

- 38 Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvoja, ka 2012. gada decembra iegāde un attiecīgais publiskais [akciju] iegādes piedāvājums savstarpējās nosacītās saistības dēļ veidojot vienas koncentrācijas posmus, līdz ar to saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktu šī panta 1. punkts šai koncentrācijai neesot piemērojams.
- 39 Pārsūdzētā sprieduma 85.–229. punktā Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi argumentus, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja bija izvirzījusi šī apgalvojuma pamatošanai, un tos ir noraidījusi. Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka šajā gadījumā jēdzienu “viena koncentrācija” nav paredzēts piemērot situācijā, kurā faktiskā vienpersoniska kontrole pār vienu mērķuzņēmumu ir iegūta no viena pārdevēja ar vienu privāti noslēgtu darījumu, pat ja pēc tam ir sekojis obligāts publisks piedāvājums.
- 40 Saistībā ar apelācijas sūdzības pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka šāda Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkta interpretācija ir kļūdaina, jo šī tiesību norma, to aplūkojot no šīs regulas 20. apsvēruma prizmas, ir jāinterpretē plaši, līdz ar to minētā tiesību norma esot bijusi jāpiemēro 2012. gada decembra iegādei un attiecīgajam publiskajam [akciju] iegādes piedāvājumam, jo šie divi darījumi esot uzskatāmi par vienas koncentrācijas posmiem.
- 41 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa, interpretējama Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktu, nav ņēmusi vērā jēdzienu “viena koncentrācija”, kā tas izriet no šīs Regulas Nr. 139/2004 20. apsvēruma, kas, pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, esot šādas interpretācijas atbilstošais juridiskais pamats.
- 42 Šajā ziņā, kā Vispārējā tiesa pamatoti ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 91. punktā, ir jākonstatē, ka jēdziens “viena koncentrācija” ir ietverts nevis Regulas Nr. 139/2004 pantos, bet vienīgi šīs regulas 20. apsvērumā.
- 43 Pārsūdzētā sprieduma 150. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šajā apsvērumā tomēr nav izsmeļoši definēti nosacījumi, saskaņā ar kuriem divi darījumi veido vienu koncentrāciju. Šajā ziņā tā ir balstījies uz minētā apsvēruma īpašo raksturu, proti, lai gan apsvērumam var palīdzēt noskaidrot kādas tiesību normas interpretāciju, tas nevar kalpot par šādu normu, jo apsvērumam nav sava juridiski saistoša spēka.
- 44 Tādējādi, lai arī – kā apelācijas sūdzības iesniedzēja to ir atzinusi izvirzītajos argumentos – Regulas Nr. 139/2004 20. apsvērumam var palīdzēt interpretēt šajā regulā ietvertos noteikumus, no šī apsvēruma formulējuma vien nevar pamatoti izdarīt tādu jēdziena “viena koncentrācija” interpretāciju, kas neatbilst šiem noteikumiem. Šajā ziņā Tiesai turklāt vairākkārt ir bijusi iespēja norādīt, ka Savienības tiesību akta [preambulas] apsvērumi nav juridiski saistoši un uz tiem nevar atsaukties ne, lai atkāptos no tiem pašiem attiecīgā akta noteikumiem, ne arī, lai interpretētu tā noteikumus tādā veidā, kas acīmredzami būtu pretēji to formulējumam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2006. gada 10. janvāris, *IATA un ELFAA*, C-344/04, EU:C:2006:10, 76. punkts, kā arī 2009. gada 2. aprīlis, *Tyson Parketthandel*, C-134/08, EU:C:2009:229, 16. punkts).
- 45 Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar pamatoties uz Regulas Nr. 139/2004 20. apsvēruma plašu interpretāciju, lai paplašinātu Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkta piemērošanas jomu.
- 46 Šajā ziņā, kā Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 71. punktā, saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktu noteiktos apstākļos ir atļauts veikt publisku [akciju] iegādes piedāvājumu, pirms tas tiek paziņots Komisijai un pirms Komisija to ir atļāvusi, pat ja šī koncentrācija ir Kopienas mēroga koncentrācija šīs regulas 3. panta izpratnē.
- 47 Tomēr minētās regulas 7. panta 1. punktā, ar kuru tiek aizliegts īstenot koncentrāciju, šis aizliegums tiek ierobežots, attiecinot to tikai uz šīs pašas regulas 3. pantā minētajām koncentrācijām (spriedums, 2018. gada 31. maijs, *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 43. punkts).

- 48 Tā kā Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkts ir atkāpe no minētā aizlieguma, lai noteiktu šīs tiesību normas piemērošanas jomu, ir jāņem vērā minētajā 3. pantā ietvertais jēdziens “koncentrācija” (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 31. maijs, *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 44. punkts).
- 49 Atbilstoši Regulas Nr. 139/2004 3. pantam koncentrāciju uzskata par īstenotu, ja notiek ilgtermiņa kontroles maiņa, diviem vai vairākiem agrāk neatkarīgiem uzņēmumiem vai to daļām apvienojoties vai arī vienai vai vairākām personām, kas jau kontrolē vismaz vienu uzņēmumu, vai vienam vai vairākiem uzņēmumiem iegūstot tiešu vai netiešu kontroli pār citu uzņēmumu, vairākiem uzņēmumiem vai uzņēmumu daļām, ņemot vērā, ka par kontroli uzskata tiesības, līgumus vai citus līdzekļus, kas dod iespēju izšķiroši ietekmēt uzņēmumu (spriedums, 2018. gada 31. maijs, *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 45. punkts).
- 50 No tā izriet, ka koncentrācija tiek īstenota, tiklīdz koncentrācijas dalībnieki īsteno darījumus, kas veicina ilgtermiņa kontroles maiņu mērķuzņēmumā (spriedums, 2018. gada 31. maijs, *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 46. punkts).
- 51 Lai arī Regulas Nr. 139/2004 20. apsvērumā, protams, ir paredzēts, ka par vienu koncentrāciju jāuzskata visi darījumi, kas ir cieši saistīti tādējādi, ka tie ir savstarpēji nosacīti vai izpaužas kā vairāku vērtspapīru darījumu sērija saprātīgi īsā laika periodā, šīs regulas 7. pants var attiekties tikai uz darījumiem, kas ir nepieciešami kontroles maiņai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 31. maijs, *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 48. un 49. punkts).
- 52 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 70. punktā nosprieždama, ka Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktam nav nozīmes situācijā, kad faktiskā vienpersoniska kontrole pār vienu mērķuzņēmumu ir iegūta ar pirmo privāti noslēgto darījumu, pat ja pēc tam ir sekojis obligāts publisks [akciju] iegādes piedāvājums, jo šis piedāvājums nav nepieciešams, lai mainītu kontroli pār uzņēmumu, kuru skar attiecīgā koncentrācija.
- 53 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa arī pamatoti ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, ka šajā gadījumā pastāvot viena koncentrācija, jo, kā Vispārējā tiesa būtībā ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 151. punktā, šādu argumentu rezultātā jēdzienā “viena koncentrācija” un līdz ar to Regulas Nr. 139/2004 7. panta piemērošanas jomā tiktu iekļauti darījumi, kuriem – lai arī tie ir pakārtoti saistīti ar šo koncentrāciju – nav ar šīs koncentrācijas realizāciju tiešas funkcionālas saiknes.
- 54 Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar apgalvot, ka uz tādu darījumu, kas nav nepieciešams, lai mainītu kontroli pār uzņēmumu, piemēram, uz publisku [akciju] iegādes piedāvājumu, kas ir ticis izsludināts pēc kontroles pār mērķuzņēmumu iegūšanas, attiecas Regulas Nr. 139/2004 3. un 7. pantā minētais jēdziens “koncentrācija”.
- 55 Līdz ar to ir jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti par jēdziena “viena koncentrācija” kļūdainu interpretāciju.
- 56 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējās tiesas interpretācija attiecībā uz Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktu ir pretrunā šīs tiesību normas mērķim. Šajā ziņā tā apgalvo, ka minētās tiesību normas mērķis esot atvieglot publiskos piedāvājumus un progresīvas pārņemšanas, tādējādi Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkts ir piemērojams darījumu struktūrām, ar kurām kontrole varētu būt tikusi iegūta pirms publiska [akciju] iegādes piedāvājuma izsludināšanas.
- 57 Jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja atzīst, ka ar plašo interpretāciju, ko tā attiecina uz jēdzienu “viena koncentrācija”, Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktam tiktu piešķirts plašāks tvērums nekā tas, kas izriet no šīs tiesību normas formulējuma.

- 58 Pārsūdzētā sprieduma 200. un 201. punktā Vispārējā tiesa pamatoti ir norādījusi, un to atzīst arī apelācijas sūdzības iesniedzēja, ka Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā ir paredzēts izņēmums no šīs regulas 7. panta 1. punkta, un tas ir jāinterpretē šauri.
- 59 Tomēr, kā ir norādīts šā sprieduma 57. punktā un kā Vispārējā tiesa ir uzsvērusi pārsūdzētā sprieduma 202.–204. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītā interpretācija paplašinātu Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma piemērošanas jomu.
- 60 Šādos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti, ka šāda interpretācija tiekot attaisnota ar tiem attiecīgās jomas Savienības tiesību mērķiem, kas izriet no Direktīvas 2004/25 vai Zaļās grāmatas, ir jānoraida.
- 61 Tāpat nevar piekrist apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentam, ka šāda Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punkta interpretācija atvieglotu koncentrācijas izvērtēšanu pēc būtības. Šādam argumentam, kas attiecas uz koncentrācijas saderības ar iekšējo tirgu pārbaudi, nav nozīmes attiecībā uz sākotnējo jautājumu, vai uz šādu koncentrāciju varēja attiekties izņēmums no paziņošanas Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktu.
- 62 Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti par Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā paredzētā mērķa neievērošanu ir jānoraida kā nepamatoti.
- 63 Treškārt, no šā sprieduma 52. un 55. punkta izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti par to, ka, pirmām kārtām, 2012. gada decembra iegāde un attiecīgais publiskais [akciju] iegādes piedāvājums ir savstarpēji nosacīti un, otrām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izpildījusi šīs regulas 7. panta 2. punktā paredzētos nosacījumus, ir jānoraida.
- 64 Proti, kā Vispārējā tiesa pamatoti ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 229. un 230. punktā, ciktāl jēdzienu “viena koncentrācija” nav paredzēts piemērot situācijā, kurā faktiskā vienpersoniska kontrole tiek iegūta no viena vienīga pārdevēja ar vienu vienīgu privāti noslēgtu darījumu, jautājumam par tiesisku vai faktisku savstarpēju nosacītību starp 2012. gada decembra iegādi un attiecīgo publisko [akciju] iegādes piedāvājumu nav nozīmes. Tāds pats secinājums *a fortiori* ir jāizdara attiecībā uz jautājumu, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izpildījusi Regulas Nr. 139/2004 7. panta 2. punktā paredzētos nosacījumus.
- 65 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apstākļus, pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

Par otro pamatu

- 66 Otrajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, pārsūdzētā sprieduma 306., 319., 339.–344. un 362. punktā konstatējama, ka Komisija varēja piemērot apelācijas sūdzības iesniedzējai atsevišķus naudas sodus – vienu par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpumu un otru par šīs regulas 7. panta 1. punktā paredzētā apturēšanas pienākuma neizpildi –, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi *ne bis in idem* principu, sodu ieskaitīšanas principu un pārkāpumu kopību regulējošo principu.
- 67 Otrajam pamatam ir divas daļas.

Par pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 68 Otrā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, šajā lietā nepiemērojot *ne bis in idem* principu vai, pakārtoti, sodu ieskaitīšanas principu.
- 69 Šī kļūda tiesību piemērošanā it īpaši esot atspoguļota pārsūdzētā sprieduma 344. punktā, kurā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka ar atsevišķajiem naudas sodiem, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai bija piemēroti par vienu un to pašu rīcību, *ne bis in idem* princips netiek pārkāpts. Tomēr no Tiesas judikatūras izrietot, ka šajā principā ir ietverts gan dubultās kriminālvajāšanas aizliegums, gan dubultās sodīšanas nepieļaujamība, kas nozīmē, ka personu nedrīkst sodīt divas reizes par vienu un to pašu nodarījumu.
- 70 Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 319. punktā norādīdama, ka izšķirošs kritērijs ir tas, ka abus apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktos naudas sodus “[ir uzlikusi] viena un tā pati iestāde vienā un tajā pašā lēmumā”, Vispārējā tiesa esot formāli un mākslīgi interpretējusi *ne bis in idem* principu, lai gan tas attiecoties uz jebkādu dubultu sodīšanu neatkarīgi no tā, vai sods ir piemērots vienā un tajā pašā vai dažādās procedūrās.
- 71 Šis princips aizliedzot piemērot vairākus sodus par vienu un to pašu prettiesisko rīcību, ja ir izpildīti trīs nosacījumi: ir identiski fakti, ir viens un tas pats pārkāpuma izdarītājs un ir vienas un tās pašas aizsargātās tiesiskās intereses, kā tas esot šajā lietā. Attiecībā uz identiskajiem faktiem un vienu un to pašu pārkāpuma izdarītāju pārsūdzētā sprieduma 305. punktā Vispārējā tiesa esot atzinusi, ka abi atsevišķie naudas sodi ir tikuši piemēroti par vienu un to pašu apelācijas sūdzības iesniedzējas rīcību, proti, 2012. gada decembra iegādi. Runājot par aizsargāto tiesisko interešu vienotību, gan ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu, gan ar 7. panta 1. punktu esot paredzēts aizsargāt vienas un tās pašas tiesiskās intereses, proti, nodrošināt, lai koncentrācijas agrīnas istenošanas rezultātā netiktu radīts pastāvīgs un neatgriezenisks kaitējums efektīvai konkurencei.
- 72 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 344. punkts neatbilstot Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūrai, no kuras izrietot, ka *ne bis in idem* princips ir piemērojams viena un tā pašā lēmuma vai procesa kontekstā. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja atsauca uz 2008. gada 18. decembra spriedumu *Coop de France bétail et viande* u.c./Komisija (C-101/07 P un C-110/07 P, EU:C:2008:741) un 2011. gada 21. jūlija spriedumu *Beneo-Orafti* (C-150/10, EU:C:2011:507), kā arī Vispārējās tiesas 2011. gada 5. oktobra spriedumu *Transcatab*/Komisija (T-39/06, EU:T:2011:562). Turklāt pārsūdzētā sprieduma 333.–338. punktā ietvertajām Vispārējās tiesas atsaucēm uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru neesot nozīmes, jo Savienības tiesībās esot paredzēta plašāka aizsardzība pret dubulto sodīšanu, kā tas izrietot no Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūras.
- 73 Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījusies, nepiemērodama sodu ieskaitīšanas principu (*Anrechnungsprinzip*), saskaņā ar kuru, nosakot otro sodu, esot jāņem vērā pirmais piemērotais sods, kas ir uzlikts, un kurš ir piemērojams visām situācijām, kad *ne bis in idem* princips nav pilnībā piemērojams. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka ne Komisija strīdīgā lēmuma 206. un 207. punktā, ne Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 339.–344. punktā, piemērodamas otro naudas sodu, nav ņēmušas vērā pirmo naudas sodu.
- 74 Komisija uzskata, pirmkārt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti ir nepamatoti, ciktāl tie attiecas uz apgalvoto *ne bis in idem* principa pārkāpumu, ko esot pieļāvusi Vispārējā tiesa. Otrkārt, attiecībā uz apgalvoto sodu ieskaitīšanas principa neievērošanu Komisija uzskata, ka minētie argumenti ir jānoraida kā nepieņemami, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot pareizi izklāstījusi savus argumentus un neesot norādījusi uz konkrētu kļūdu, ko Vispārējā tiesa šajā ziņā būtu pieļāvusi.

– Tiesas vērtējums

- 75 Ar apelācijas sūdzības otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 344. punktā nosprieždama, ka nedz *ne bis in idem* princips, nedz sodu ieskaitīšanas princips nav piemērojams situācijā, kad ar vienu un to pašu lēmumu ir piemēroti vairāki sodi, pat ja šie sodi ir uzlikti par vieniem un tiem pašiem faktiem.
- 76 Pirmkārt, attiecībā uz *ne bis in idem* principu Tiesa ir nospriedusi, ka šis princips ir jāievēro procedūrās, kuru mērķis ir uzlikt ar konkurences tiesībām saistītus naudas sodus. Saskaņā ar šo principu ir aizliegts kādu uzņēmumu atkārtoti sodīt vai saukt pie atbildības par rīcību, kura vērsta pret konkurenci un par kuru tas ir sodīts vai atbildība ir noņemta ar iepriekšēju lēmumu, kas nav pārsūdzams. Tādējādi šī paša principa mērķis ir novērst, ka uzņēmums tiek “sodīts vai saukts pie atbildības atkārtoti”, kas ietver priekšnoteikumu, ka šis uzņēmums ir ticis notiesāts vai ir atzīts par nevainīgu ar iepriekšēju lēmumu, kurš nav pārsūdzams (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. aprīlis, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, 28. un 29. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 77 Šāda *ne bis in idem* principa interpretācija ir apstiprināta gan ar Hartas 50. panta formulējumu, gan ar šī principa jēgu, jo šis pants īpaši attiecas uz tādas procedūras atkārtošanu, kuras noslēgumā ir pieņemts galīgs lēmums par to pašu priekšmetu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. aprīlis, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, 30. un 32. punkts).
- 78 No tā izriet, ka – pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam – pārsūdzētā sprieduma 319. punktā Vispārējā tiesa pamatoti ir nospriedusi, ka šajā lietā *ne bis in idem* princips nav piemērojams, jo sodus par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpumu viena un tā pati iestāde ir piemērojusi ar vienu un to pašu lēmumu, proti, strīdīgo lēmumu.
- 79 Kā ģenerāladvokāts ir uzsvēris secinājumu 106. punktā, šis secinājums nevar tikt atspēkots ar tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzējas pausto argumentu, ka situācija, kurā tika pasludināts 2019. gada 3. aprīļa spriedums *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie* (C-617/17, EU:C:2019:283), atšķirīties no situācijas šajā lietā, jo minētajā precedentā jautājums ir bijis par naudas sodiem, kas ar vienu un to pašu lēmumu ir tikuši piemēroti gan par valsts konkurences tiesību noteikumu pārkāpumu, gan par Savienības konkurences tiesību noteikumu neievērošanu.
- 80 *Ne bis in idem* principa sniegtajai aizsardzībai pret atkārtotu saukšanu pie atbildības, kā rezultātā tiek piemērots sods, trūkst objekta situācijā, kad vienā un tajā pašā lēmumā ir piemērots Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts, lai tiktu piemērots sods gan par šīs regulas 4. panta 1. punkta pārkāpumu, gan par 7. panta 1. punkta pārkāpumu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 3. aprīlis, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, 34. punkts).
- 81 Turklāt ir jānoraida argumenti, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja ir balstījusi uz šā sprieduma 72. punktā minēto Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūru.
- 82 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka pārsūdzētā sprieduma 322.–328. punktā Vispārējā tiesa ir analizējusi šo judikatūru un pamatoti secinājusi, ka ne Tiesa, ne Vispārējā tiesa nav spriedušas par jautājumu, vai *ne bis in idem* princips ir piemērojams situācijā, kad vairāki sodi ir tikuši piemēroti ar vienu un to pašu lēmumu. Tādējādi, kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 110. un 111. punktā, ar šo judikatūru nav iespējams pierādīt, ka Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi tiesību kļūdu, interpretējot *ne bis in idem* principu.
- 83 Otrkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas pakārtoti formulēto argumentu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa esot kļūdījusies, nepiemērodama sodu ieskaitīšanas principu, ir jākonstatē: lai gan, protams, no apelācijas sūdzības izriet, ka ar šo argumentu apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas apstrīdēt pārsūdzētā sprieduma 339.–344. punktu, tā tomēr nav izvirzījusi nevienu konkrētu elementu,

ar ko varētu pierādīt, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, jo īpaši minētajos punktos nosprieždama, ka sodu ieskaitīšanas princips – pieņemot, ka šis princips ir attiecināms uz šo lietu, – nav piemērojams situācijā, kad ar vienu un to pašu lēmumu tiek uzlikti vairāki sodi, neatkarīgi no tā, ka šie sodi tiek uzlikti par vieniem un tiem pašiem faktiem.

- 84 Līdz ar to, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja šo premisu nav apstrīdējusi, ir jānoraida kā neefektīvi tie argumenti, ar kuriem tiek apgalvots, ka saskaņā ar šo principu Vispārējai tiesai esot bijis jākonstatē Komisijas pienākums, nosakot apelācijas sūdzības iesniedzējai otro sodu, ņemt vērā tai piemēroto pirmo sodu.
- 85 Turklāt ir jānorāda, ka, tiesas sēdē atbildējuma uz šajā ziņā uzdotajiem Tiesas jautājumiem, apelācijas sūdzības iesniedzēja precizēja, ka, atsaucoties it īpaši uz sodu ieskaitīšanas principu, tā bija vēlējusies izvirzīt argumentu par šo sodu nesamērīgumu. Tomēr šis arguments ir nepieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja nav cēlusi nevienu iebildumu par pārsūdzētā sprieduma 579.–631. punktu, kuros Vispārējā tiesa ir konkrēti novērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktā naudas soda apmēru, ņemot vērā samērīguma principu.
- 86 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, otrā pamata pirmā daļa ir pilnībā jānoraida.

Par otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 87 Apelācijas sūdzības otrā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 362. punktā nosprieždama, ka apgalvotais Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktā paredzētā paziņošanas pienākuma pārkāpums nav specifiskāks pārkāpums un līdz ar to tajā nav ietverts vispārīgākais šīs regulas 7. panta 1. punkta pārkāpums. Šādi rīkojoties, tā esot pārkāpusi pārkāpumu kopību regulējošo principu.
- 88 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šis princips ir atzīts gan starptautiskajās tiesībās, gan dalībvalstu tiesību sistēmās. No tā izrietot, ka gadījumā, ja uz rīcību var attiekties divas tiesību normas, ar galvenokārt piemērojamo tiesību normu, pamatojoties uz subsidiaritātes, iekļaušanas un specialitātes principiem, tiek izslēgtas visas pārējās tiesību normas. Dažās dalībvalstīs dubultā sodīšana netiekot pieļauta arī tad, ja sodi attiecas uz smagāku pārkāpumu un mazāk smagu pārkāpumu, kas ir iekļauts pirmajā minētajā pārkāpumā. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka saskaņā ar starptautisko tiesu pastāvīgo judikatūru dubulta sodu piemērošana esot aizliegta, ja kādas tiesību normas pārkāpums izraisa kādas citas tiesību normas pārkāpumu.
- 89 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 302., 352. un 361. punktā “tehnokrātiski” nošķirdama pazīmes, kas definē paziņošanas pienākumu, no pazīmēm, kas definē apturēšanas pienākumu. Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka pirmā pienākuma pārkāpums veidojot tūlītēju pārkāpumu, savukārt otrā pienākuma pārkāpums esot turpināts pārkāpums. Tomēr šai atšķirībai neesot nozīmes, lai novērtētu abu attiecīgo pārkāpumu vienlaicīgo raksturu situācijā, kad tie attiecas uz vienu un to pašu rīcību, proti, koncentrācijas īstenošanu, kas notikusi dažādos laikos, proti, pirms koncentrācija tika paziņota un pirms tā tika atļauta. Katrā ziņā ar minēto nošķiršanu nevarot attaisnot kumulatīvu sodu piemērošanu par vienu un to pašu rīcību.
- 90 Treškārt, apelācijas sūdzībā tās iesniedzēja ir norādījusi, ka apgalvotais Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpums esot specifiskāks pārkāpums, kas sevī ietverot apgalvoto šīs regulas 7. panta 1. punkta pārkāpumu.

- 91 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Komisijas pilnvarām uzlikt naudas sodus ir jāatbilst dažādajiem scenārijiem, kas paredzēti Regulas Nr. 139/2004 noteikumos. Šīs regulas 7. panta 1. punkts un Komisijas pilnvaras sodīt par šī panta pārkāpumu atbilstoši minētās regulas 14. panta 2. punkta b) apakšpunktam attiecoties uz situāciju, kurā par koncentrāciju ir ticis paziņots, bet tā ir īstenota, pirms šī koncentrācija ir tikusi atļauta. Nepaziņošanas gadījumā koncentrācijas īstenošana pirms paziņošanas – un līdz ar to noteikti, pirms šī koncentrācija ir tikusi atļauta, – esot specifiskāks pārkāpums un vispiemērotākais, lai tiktu piemērots naudas sods saskaņā ar šīs pašas regulas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu.
- 92 Tiesas sēdē Tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja tomēr precizēja, ka tā, gluži pretēji, uzskata, ka Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkts, ciktāl tas attiecas gan uz paziņošanas pienākumu, gan apturēšanas pienākumu, ietverot šīs pašas regulas 4. panta 1. punktu.
- 93 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka paziņošanas pienākuma pārkāpumu varot konstatēt tikai tad, ja nav ticis izpildīts apturēšanas pienākums. Šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 306. punktā Vispārējā tiesa esot secinājusi, ka “tagadējās atbilstošās tiesību normas ir neierastas, ciktāl Regulā Nr. 139/2004 ir divi panti, kuru pārkāpums ir sodāms ar naudas sodiem vienā un tajā pašā kategorijā, bet attiecībā uz kuriem ar pirmā panta pārkāpumu obligāti tiek izraisīts otrā panta pārkāpums”. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja pēc analogijas balstās uz 2011. gada 24. marta spriedumu *IBP un International Building Products France/Komisija* (T-384/06, EU:T:2011:113, 109. punkts), kurā Vispārējā tiesa attiecībā uz naudas soda uzlikšanu par šķēršļu likšanu vai nepatiesas vai maldinošas informācijas sniegšanu atbildē uz informācijas pieprasījumu esot apgalvojusi, ka “vienas no divām kvalifikācijām izmantošana izslēdz iespēju vienlaikus izmantot arī otro kvalifikāciju attiecībā uz šo pašu rīcību”.
- 94 Tādējādi pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 356. un 357. punktā, nepastāvot risks sasniegt šajā 356. punktā minēto “absurdo” rezultātu gadījumā, ja, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktā paredzētais paziņošanas pienākuma pārkāpums tiktu ietverts šīs regulas 7. panta 1. punktā paredzētajā vispārīgākajā pārkāpumā.
- 95 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējās tiesas veiktā attiecīgo tiesību normu interpretācija atbilst Padomes Regulai (EEK) Nr. 4064/89 (1989. gada 21. decembris) par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV 1989, L 395, 1. lpp.), kura tika aizstāta ar Regulu Nr. 139/2004 un kurā bija prasīts paziņot par koncentrāciju noteiktā termiņā. Tomēr šādai interpretācijai neesot nozīmes Regulas Nr. 139/2004 kontekstā, kurā ir noteikts vienkāršs pienākums paziņot par darījumu pirms tā īstenošanas, tādējādi vairs neesot pamata piemērot kumulatīvus sodus par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpumu.
- 96 Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus un uzskata, ka otrā pamata otrā daļa ir nepamatota.

– Tiesas vērtējums

- 97 Ar šo otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi pārkāpumu kopību regulējošo principu, it īpaši pārsūdzētā sprieduma 362. punktā nosprieždama, ka Komisija ir pamatoti sodījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju gan par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta, gan par 7. panta 1. punkta pārkāpumu.
- 98 Jānorāda, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 348. un 349. punkta, ka vienlaikus konstatēdama, ka Savienības konkurences tiesībās nepastāv īpaši noteikumi attiecībā uz pārkāpumu kopību, Vispārējā tiesa tomēr izvērtēja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, kas bija balstīti uz starptautisko

tiesību un dalībvalstu tiesību sistēmu principiem. Tādējādi tā pārbaudīja, vai – kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja – Regulā Nr. 139/2004 ir ietverta “galvenokārt piemērojama norma”, izslēdzot citu šīs regulas normu piemērošanu.

- 99 Šajā ziņā, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 350. punktā Vispārējā tiesa ir apstiprinājusi Komisijas konstatējumu, saskaņā ar kuru Savienības likumdevējs nav noteicis, ka viens no diviem nodarījumiem, proti, Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktā un 7. panta 1. punktā paredzētais nodarījums, uz kuriem abiem attiecas viens un tas pats maksimālais [soda] apmērs atbilstoši Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktam, ir smagāks par otru.
- 100 Šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu tiesību kļūdu.
- 101 Pārsūdzētā sprieduma 294. un 295. punktā Vispārējā tiesa ievada apsvērumos par saistību starp Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu un 7. panta 1. punktu pamatoti ir norādījusi, ka, lai gan abas šīs normas ir saistītas, jo ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpumu automātiski tiek izraisīts Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkta pārkāpums, tomēr pretējs gadījums nav iespējams.
- 102 Tādējādi situācijā, kad uzņēmums paziņo par koncentrāciju pirms tās īstenošanas saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu, ir iespējams, ka šis uzņēmums pārkāpj šīs regulas 7. panta 1. punktu gadījumā, ja tas īstenotu šo koncentrāciju, pirms Komisija to ir atzinusi par saderīgu ar iekšējo tirgu.
- 103 No tā izriet, ka Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam ir autonomi mērķi šīs regulas 8. apsvērumā minētās “vienas institūcijas apstiprinājuma” sistēmas ietvaros.
- 104 Kā Vispārējā tiesa pamatoti ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 302. punktā, pirmkārt, minētās regulas 4. panta 1. punktā ir paredzēts pienākums rīkoties, kas izpaužas kā pienākums paziņot par koncentrāciju pirms tās īstenošanas, un, otrkārt, tās pašas regulas 7. panta 1. punktā ir paredzēts pienākums nerīkoties, proti, neīstenojot koncentrāciju pirms tās paziņošanas un atļaušanas.
- 105 Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā ir paredzēti atsevišķi naudas sodi par katru no šiem pienākumiem neievērošanu.
- 106 Līdz ar to, lai arī – kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja – Regulas Nr. 139/2004 kontekstā šīs regulas 4. panta 1. punkta pārkāpumu patiešām nav iespējams konstatēt neatkarīgi no minētās regulas 7. panta 1. punkta pārkāpuma, tomēr, kā Vispārējā tiesa ir pareizi nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 296. un 297. punktā, šajā pašā regulā ir paredzēta iespēja saskaņā ar tās 14. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu vienlaicīgi piemērot naudas sodus par katru no šiem pārkāpumiem situācijā, kad tie ir izdarīti vienlaikus, īstenojot koncentrāciju pirms tās paziņošanas Komisijai.
- 107 Apelācijas sūdzības iesniedzējas interpretācijai, saskaņā ar kuru šādā situācijā Komisija varot sodīt tikai par Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkta pārkāpumu, jo šī norma sevī ietverot šīs regulas 4. panta 1. punktu, nevar piekrist.
- 108 Šāda interpretācija ir pretrunā Regulas Nr. 139/2004 mērķim, kas, kā izriet no tās 34. apsvēruma, ir nodrošināt Kopienas mēroga koncentrāciju efektīvu kontroli, uzliekot uzņēmumiem pienākumu iepriekš paziņot par koncentrācijām un paredzot, ka to īstenošana tiek apturēta līdz galīgā lēmuma pieņemšanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 31. maijs, *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 42. punkts).
- 109 Liedzot Komisijai iespēju ar tās uzliktajiem naudas sodiem nošķirt šā sprieduma 102. un 106. punktā paredzētās situācijas, proti, no vienas puses, situāciju, kad uzņēmums ir izpildījis paziņošanas pienākumu, bet nav izpildījis apturēšanas pienākumu, un, no otras puses, situāciju, kad šis uzņēmums nav izpildījis nevienu no šiem pienākumiem, minētā interpretācija neļautu sasniegt šo mērķi, jo uz paziņošanas pienākuma pārkāpumu nekad neattiektos konkrēts sods.

- 110 Turklāt ar šādu interpretāciju Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta a) apakšpunktam tiktu atņemta jebkāda lietderīga iedarbība, jo, kā apelācijas sūdzības iesniedzēja pati ir atzinusi, nepastāvētu neviena cita situācija – izņemot to, kuru Vispārējā tiesa ir minējusi pārsūdzētajā spriedumā –, kurā šī tiesību norma varētu būt piemērojama. Ciktāl ar apelācijas sūdzības iesniedzējas interpretāciju šajā ziņā tiktu apšaubīta šīs pašas tiesību normas spēkā esamība, ir jāuzsver – kā to Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 306. punktā un ko apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apstrīdējusi –, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējā tiesā nav izvirzījusi nekādu iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz šīs regulas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu.
- 111 Līdz ar to Vispārējai tiesai bija pamats uzskatīt, ka Komisija varēja uzlikt divus atsevišķus naudas sodus, attiecīgi – atbilstoši minētās regulas 4. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam.
- 112 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 351.–358. punktā Vispārējā tiesa izskatīja un noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpums esot specifiskāks pārkāpums, kas sevī ietverot šīs regulas 7. panta 1. punkta pārkāpumu.
- 113 Šajā nolūkā Vispārējā tiesa galvenokārt balstījās uz pārsūdzētā sprieduma 352. punktā ietverto konstatējumu, ka Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpums ir tūlītējs pārkāpums, savukārt šīs regulas 7. panta 1. punkta pārkāpums ir turpināts pārkāpums, kurš ir aizsācies tajā pašā brīdī, kad ir pieļauts minētās regulas 4. panta 1. punkta pārkāpums.
- 114 Pārsūdzētā sprieduma 353.–356. punktā Vispārējā tiesa no tā secināja, ka, ņemot vērā atšķirīgos noilguma termiņus, kas piemērojami attiecībā uz šo divu veidu pārkāpumiem, apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītās interpretācijas rezultātā uzņēmums, kurš nav ievērojis ne paziņošanas, ne apturēšanas pienākumu, būtu labvēlīgākā situācijā nekā uzņēmums, kurš nav izpildījis tikai apturēšanas pienākumu.
- 115 No tā izriet, ka pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumiem Vispārējās tiesas pareizi konstatētajai atšķirībai starp Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpumu, kas ir tūlītējs pārkāpums, un šīs regulas 7. panta 1. punkta pārkāpumu, kas ir turpināts pārkāpums, ir nozīme, izvērtējot jautājumu, vai viens no šiem diviem pārkāpumiem ir jākvalificē kā “specifiskāks” un, līdz ar to, vai viens no šiem pārkāpumiem var sevī ietvert otru pārkāpumu.
- 116 Turklāt, ņemot vērā šā sprieduma 100.–111. punktā minētos apsvērumus, apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, saskaņā ar kuru tāda pati nošķiršana neļaujot Komisijai piemērot kumulatīvus sodus, katrā ziņā ir nepamatots.
- 117 Treškārt, nevar piekrist arī apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentam, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi no starptautiskajām tiesībām un dalībvalstu tiesību sistēmām izrietošo pārkāpumu kopības principu.
- 118 Pat pieņemot, ka šim principam būtu nozīme šajā lietā, kā to Vispārējā tiesa pamatoti ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 372. un 373. punktā un kā tas izriet no šā sprieduma 100.–111. punkta, tā kā Regulā Nr. 139/2004 nav tiesību normas, kas būtu “galvenokārt piemērojama norma”, šim argumentam nevar piekrist.
- 119 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, otrā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.
- 120 Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem apelācijas pamatiem nav ticis apmierināts, apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesas sēdē izvirzīto jauno pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 121 Ar jaunu pamatu, kas tika izvirzīts tiesas sēdē, apelācijas sūdzības iesniedzēja pamatojās uz LESD 277. pantu, lai atsauktos uz Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta prettiesiskumu.
- 122 Šajā ziņā tā apgalvo, ka Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir juridiskais pamats, kas ļauj sodīt vienlaikus par šīs regulas 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpumu, un tādējādi neesot nekāda iemesla piemērot minētās regulas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu.
- 123 Komisija uzskata, ka šis jaunais pamats ir nepieņemams.

Tiesas vērtējums

- 124 Ar tiesas sēdē izvirzīto jauno pamatu prasītāja atsauca uz Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta prettiesiskumu.
- 125 Šajā ziņā, kā jau tika norādīts šā sprieduma 110. punktā, no pārsūdzētā sprieduma 306. punkta izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējā tiesā nav izvirzījusi iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz šo tiesību normu.
- 126 Tomēr atbilstoši Tiesas judikatūrai, ļaujot kādam lietas dalībniekam Tiesā pirmoreiz norādīt pamatu, ko tas nav izvirzījis Vispārējā tiesā, tam tiktu atļauts vērsties Tiesā – kuras kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota – ar strīdu, kas ir plašāks par to, kurš tika iesniegts izskatīšanai Vispārējā tiesā. Apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē ir vienīgi tā tiesiskā risinājuma vērtējums, kas ticis sniegts attiecībā uz Vispārējā tiesā izvirzītajiem prasības pamatiem (spriedumi, 2012. gada 19. aprīlis, *Tomra Systems u.c./Komisija*, C-549/10 P, EU:C:2012:221, 99. punkts, kā arī 2014. gada 3. jūlijs, *Electrabel /Komisija*, C-84/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2040, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 127 Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītais jaunais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.
- 128 Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem apelācijas pamatiem nav ticis apmierināts, apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 129 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz minētā reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriež apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums pēdējai minētajai ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturrtā palāta) nospriež:

- 1) Apelācijas sūdzību noraidīt.**
- 2) *Mowi ASA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]